5 et 3 multis alijs ad Deum spectantibus.

Quaeres dic utrum omnipotentia Divina sit aliquid distinctum
270 a Divina voluntate. Negative affirmat Vasquez apud
Scarlat. tom 2° n° 234. Prob. quia potentiae 2ae distinguuntur
per obiecta, sed obiectum omnipotentiae est distinctum ab obiecto voluntatis Divinae, siqui-
dem non erit factibile volitum eius appetibile: ergo. Confirm-
atur quia in creatis potentia executiva et volitiva distinguuntur adaequate,
ergo in Deo debent distingui sat virtute sicut ex distinctione illius et voluntatis
creatae colligimus distinctionem inter intellectum et voluntatem Divinam. Nec contra-
rium suadent aliqua loca Sacrae Scripturae aut SS. PP. quae indi-
gnant Deum omnia ad extra operari libere omnia ad nutum obe-
dire voluntati Divinae et tamen non distingui adaequate ab omnipotentia.

Dices 1° de ratione voluntatis Divinae est quod
271 Le et fiat poterit quidquid vult: ergo voluntas Divina
sit efficacissima, et fiat per se sola efficere. Respondeo negando consequentiam
quia Divina voluntas per potentiam executivam est de ratione indistinctam
potentiae efficere quidquid vult et non requirit quod per se ipsa faciat il-
lud existere, voluntas faciat quia non debent esse potentiam execu-
tivam sed neque esse potentiam illicitam.

Dices 2° si a Deo auferatur per illud omnipotentia et
272 maneat voluntas adhuc Deus poterit per se efficere
quodcumque voluerit: ergo omnipotentia non est aliquid distinctum a Divina voluntate.
Respondeo negando antecedens quia sublata omnipotentia Deus nihil potest et si-
militer sit sublata voluntate nihil vellet et sic posset. Adde quod
si voluntas fiat esset omnipotentia Spiritus Sanctus procedet fiat per omnipotentiam
et intra illius obiectum continebitur quod videtur repugnare principijs
fidei, tamen sufficiat omnino dixisse in hac omnino Theologica.

§ 2

273 Utrum omnipotentia sola sit potens proxima creare.

Cuy quidy ẽ ꝗ creare priatr ita sit ꝓpriū ꝯdõa ut nulla 504
sit possibilis creatura q poit creari tanqm ca principalis. Et affirie
ꝯ Cissa dña ciuim tre PP. Pla sunt iuncta q̃ ad ꝯband-
am hanc veritatem adduci solent nulli tri ẽ satis firmum
ut videre ẽ apud Prim Suar. hic citatum no 485 et Arrid.
44 á no 84 unde sic melius judico pbari: illud qd ẽ spe-
ciale, et ꝓpriū solius attributū solius Dei nulli creaturæ pt
ꝯpetere. Sd creare priatr ẽ speciale, et ꝓpriū attribu-
tū solius Dei: ergo nulli creaturæ pōt ꝯpetere.

274 Maior ẽ certa mi ꝗ sola ẽ dificultas auc-
rite SS. PP. 1° ex D. Athanasio Sermone
3° ꝯa arrianos ubi administrare creaturas ad serendum est con-
dere aut atq creare solius Dei et Vbi ejus ac Sapien-
tia. 2° ex D. Cyrillo lib 2° ꝯa Julianū et efficacitr pōe ope-
rari ut brevim et ꝯdire ter q aliquid n erant ẽ unum
ex iis q sunt ꝓpria solius et oib summa subia. 3° ex D.
August. lib. de genesi ad literam cap. 15 ubi dixi An-
gelum tam n pōe quius tem creare qm neq sei ipsum.

275 4° ex iid D. August. Athanasio Cyrillo,
Basilio et Tertulliano apud Suar. hic ci-
tatum q disputantes ꝯa Arriū assūnt filiū ẽ Deum
qa fuit priū creans q id facta sunt oia. Sd si aliqua
creatura poit creare priatr neq sic ẽet speciale et ꝓpri-
um attributū solius Dei nec argū PP. desumptum
á creone ẽet efficax ad ꝯbandum filium ẽ Deum: ergo
&c.

276 Dicam sed in tit singulr durandus
qm sigtr nro lint. et Arr. q ag. Arg 1°
et speciatr ꝯlint. ꝯa nrā sententiam PP. deinit ultrā
et creãe q ut ẽ ꝓdius dei independentr ab oi alia

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

sls. D cā efficiente distincta potestatem creandi. n̄ iūs d creatione
prodst e ꝓductio rei independenter á subiecto seu ꝓ qd 3º dyquin á
genere. ꝰ ex autoritate P.P. n̄ ꝓbatur impossibilitas creaturæ creabi-
lis creantis. Probatur ant ex ipsoz P.P. testimoniis. nam ex illis
cuod constat n̄ m̄ ee solius Dei creare sed eiꝰ dicere efficaciter
operari d ꝓductione rez quæ antea n̄ erant. Sed hoc e limitanda
sunt ad oppositum d ꝓductionem quæ fiunt independenter ab alia cā
efficiente. ꝰ ex illud qd dicitur d creatione dei limitari ad creationem
ꝓ qd ꝓductio rei independenter ab oi alia cā &c.

277 D nanciscentes ant qd ꝓ bonum neganda e cōa quia
e 3ª conclusio sicut omnium fere Theolog. ac Philoz.
q absq ulla limitatione nitentur petrante P.P. d creatione absolute sum-
pta, qd cū illoz testimonia admittunt eam limitationem n̄ pt
negari d virtuti sit dari in creaturis virtutem ꝓpriā d ꝓporti-
onatam ad ꝓducendos suos effectus ꝓprios dependenter á Deo.
In Deus aut independenter ab oi alio. Vnd licet ea conclusio ē alia
n̄ petrauimus eam d limitati qd sicut illa testimonia intelligantur d
creatione ꝓ qd conficiendi res ab̄s seu ꝓductis omnium ortium
ꝓducibilium. n̄ iūs d rigorosa d adiū creatione; qa ex hoc
n̄ petrauimus e 3ª conclusio sicut omnium Theolz d ꝓhz fere.

278 Arg 2º ꝓ Pria dicti P.P. sed nabant virtutem
creandi in creaturis quæ d facto extiterunt n̄ iūs in
creaturis possibilibus: ꝰ P.P. ꝓbās n̄ ꝓbat efficaciter im-
possibilitem creaturæ creatur creantis. Confirmatur qa clarius Ro-
lustribus sui sed ꝓbat in quantu de facto n̄ iūs d possi-
bili nisi firmiter aliquo speciali bñ, quæ hic n̄ datur. Re-
spondeo ant qa P.P. n̄ loquuntur d illa distributione sed ab-
se d ante efficient creare ee ꝓpriū solius Dei quoniam
eum si foret possibilis aliq creatura quæ tanquam cā creatrix
posset creare.

Deinde Arriani nabant filium ee æqualem 516

279 Patri et ee Deum. P.P. ideo probabant et ee Deum et Patri æqualem ex eo quod eet primum creaturæ: sed cum ii judicarent impossibilem creaturam perfecti creantem nullum eet illorum argumentum quod possint hæretici respondere in impugnare tam creaturam et tanc ee V.D. Verbum quod sit solum ad exprimendum cum in hiis scholasticis summi sit probare inquantum tamen generaliter tamen de facto quam de possibili datam eadem causam ad astruendum in nostro casu nam si eet possibilis creatura creans perfecti nec eet proprium solius Dei creare ut P.P. affirmant nec illorum argumentum contra Arrianos ullam foret efficaciam.

280 Arg. 3o ad creandum ens perfecti non requiritur virtus infinita et prob. quia in ens et non ens est dare distantia infinita quando ens dat potentiam infinitam: ens quod creat nec est potentiam infinitam nec requirit discursum infinitum: ergo possibilis est creatura perfecti creans. Resp. ans: ad creandum ens perfecti non requiritur virtus infinita a se independenter quod sit ab auctoritate P.P. nec ans quia quamvis non detur distantia infinita in non ens et ens perfectum et quamvis ens creatum non includat potentiam infinitam nec requirat discursum infinitum tamen requirit virtutem in se infinitam in causa perfecti creante ex P.P. auctoritate ut supra dictum est.

281 Addit cum posse Deum ea in ente finitum in uno quod fit ut potest in cognitione contingenti futurorum in scientia agentibilium et secretorum cordis in usu sensus restitutis in resurrectione mortuorum in virtute educendi animam et peccandi solum: ergo similiter quamvis sit virtus creativa in ente finito potest ee quodammodo infinitus ac virtus sit ex cognitione cognitione futurorum in scientia agentium secretorum cordis etc. argumentum virtus infinita

6 47. in Lignitate ita est ex creatione arguetur virtus infinita in causa principali creante.

Arg. 4.° Ex Tertulliano lib. de Resurrectione Carnis
282 c. Quo modo interest resurgeri ex nihilo an exa-
liquo dum ad non fieri stat quando est non fuisset nihil sit fuisse. Sic
Tertullian. comparat generationem de creatione: sed sic ad causam principali
generantem non requiritur virtus infinita ita est non requiritur ad causam
principali creantem ac proinde erit possibilis. Respondeo nam ideo min
quia Tertullian. in eo loco agit de resurrectione carnis qua invocant ge-
nerationem supernaturaliter et hanc comparat cum creatione. Unde sicut ad generationem
supernaturalem seu resurrectionem requiritur virtus infinita, ita ad creationem.

§. 3.

Utrum possibilis sit creatura quae possit creare tum ut instrumentum conna-
turale tum ut instrumentum obedientiale.

283

Dico primo: non repugnat quod creatura elevetur a Deo tanquam instrumentum obe-
dientiale ad creandum. Ita S. Thom. Mag. Joan. Hurt. C. Ar.
Ripal. et alii quos citat Sanchez q. Joan. Luc. nro 208. Prob. quia nu-
lla videtur manifesta repugnantia in eo quod creatura elevetur a Deo
ad creandum ut instrumentum obedientiale: ergo ita potest elevari. Confirmatur
quia Deus potest elevare creaturam ad producendum effectus supra eius
naturam: ut patet in illa elevata ad producendam gratiam ut in illa elevata
ad producendum ordinem Dei supernaturalem in verbis de creatione ad
transubstantionem panis et vini in corpus et sanguinem Christi Do-
mini, et in Beata Virgine quae alii posse elevata ad producen-
dam unionem hypostaticam quae est multo effectum nobiliorem potentissi-
mum ergo etiam potest elevari creatura ad creandum tanquam instrumentum obedientiale.

284 Dices 1º cum Nob. Varg. Med. Conc. et aliis
apud Salmanticenses citatum num. 125. ad Crea-
ndum requiri virtutem infinitam: sed creatura elevata ad eam non est
virtute infinita: ergo etc. Respondeo et dico maiorem ad creandum principaliter requiri virtutem
infinitam dato: ad creandum instrumentaliter nego maiorem. Requiritur ad hoc
virtus infinita quia auctoritate S.S. constat solum Deum posse creare
principaliter: imo ex creatione arguitur virtus infinita in illo principaliter cre-
ante; non vero requiritur in instrumento quia hoc non operatur virtute propria sed
virtute causae elevantis. Unde et admissa creatura ad eam elevatam me-
diante virtute finita intellectum manere solum virtute infinita explicata
id est virtute Dei eam elevantis: id autem instrumentum non debet attendi
secundum propriam virtutem et intellectum illius sed secundum virtutem elevantis.

285 Dices 2º creatio nullo modo potest egredi a creatura
et in aliis 2is supponit enim terminum id est operationem cre-
aturae quae datur in creatura: ergo etc. Respondeo distinguo antecedens creatio nullo modo potest
egredi a creatura id est a causa principali dato: id est a causa instrumentali nego.
Primum patet ex auctoritate S.S. Secundum ex non repugnantia. Unde admissa
negatione quod eam dicimus creationem superare posse creaturam non autem 2o
instrumentalem in creatura et in Deo principalem.

286 Dices 3º: non enim repugnat quod aliquid se ipsum
possit producere aut reproducere quin quod aliud possit
creare: ergo quoniam admittimus id non posse se ipsum producere aut reproducere
instrumentaliter etiam eo non poterit aliud instrumentaliter creare. Probatur antecedens auctori-
tate D. August. asserentis Angelum tam non posse creare quam
neque se ipsum. Et probatur minor quia nulla apparet repugnantia
in eo quod una creatura possit aliam instrumentaliter creare maxime cum in
eo quod se ipsum possit se producere aut reproducere implicat manifeste contradictio id
et se ipsum esse quod sit medium tale in causam et effectum. Adver-
tentem D. August. et Janer. dicto: solum voluisse non posse
Angelum aliam naturam creare id est causam principalem sed neque se ipsum

529 absque creare aut conservare.

2a Conclusio possibilis est creatura quae possit elevari
287 ad creandum tanquam instrumentum connaturale. Ita Scot.
contra Sot. Fr. Albert. et alios, et colligitur ex eo quod sicut Luc. 115 Pro-
ba nulla apparet repugnantia in admittenda tali creatura; imprimis quia
de facto datur instrumentum connaturale nimirum lumen gloriae ad viden-
dum Deum: ergo non implicat dari possibile instrumentum connaturale ad cre-
andum. Probatur consequentia quia non minus requiritur virtus ad videndum Deum,
quam ad creandum. Sed de facto datur lumen gloriae quod est instrumentum
connaturale ad videndum Deum, ergo etiam.

3o viam Scientiam fuerunt Caiet. Ferrariensis contra Scotum et Esma
288 quae attendunt S. Thom. Arg. Mr. Joan. Amic. Granad.
et alii. Fundamentum 2o quia instrumentum connaturale debet ex parte sui aliquid
dispositionis conferre ad causam principalem. Sed in Deo quatenus creatore non potest dari
aliqua dispositio saltem, et Deo quatenus creatore sit omnino incommunica-
bilis: ergo etc. Respondendo maior quia ad instrumentum connaturale explican-
da virtute instrumenti sat requiritur quod possit creatura elevari et quod conducat
ad virtutem causae principalis. Et sic in lumine gloriae in dispo-
sitione explicatur quod concurrunt ad suos effectus quod ad illos aliquid dis-
positionis conferunt et sunt instrumenta connaturalia in eo quod ex
sua natura possint elevari ad illorum productionem.

Fundamentum 2o instrumentum connaturale debet esse in eodem ordine
289 cum causa principali cum sit illius proprietas, quod sic in ipsa
potentia generantis et in calore ignis. Sed nulla creatura potest esse
proprietas Dei quatenus est causa principalis, ergo non est possibilis creatura.

Respondendo maior et illius probationem quia ad rationem
instrumenti connaturalis non requiritur quod sit in eodem ordine cum causa principali
et illius proprietas, ut patet in calore quod ad actionem Scientiam con-
currit ut instrumentum connaturale ad productionem speciei et non est in eodem
ordine substantiali cum ipso, neque illius proprietas, sicut lumen

Gloria, cubj habitus supnalis sunt intra supnalia qqte-
ns o currit ad aiis supnatis, & tn n sunt illius proprietas; si ius
sint ejusd ordinis supnatis, dum eo tj ea poriet ex intrinseco de gs
gradum. Und si aliq intra connatia x.a cc sint potius ut
Calor luignis, & fora garrica luis Eis, tc n Eet ex eo q̄ stiliq q dient
intra, pq a sunt illa intra.

290 Fund. 3o Sancti P.P. q. dr. Zebellinus asserit alii
uirtem creandi ex propria dilig Dei, & n sandis
cax potius dint intelligendi & uirtu prati qm & intrati: eq durand
dent illigi, ac q luis n mim supnatis. Quia Creans prialt qm
creans et intrū u nand min q a ss la la prialis dicit aolteca-
cia uirtem ad ducendū effectum n ico ca intrali, uis in
intri ut dr. dixims n intendis prims esse intrinsecu d phus
lam prialem. Und sptis sdt creare in uirte a prialis & tae
sola intelligendi sunt P.P.

292. Arnt: n sit intelligi q intrū crea connat &
n dit ca prialis Do tam dr. negauims: eq dedecimus negare intrū connat. Q nand. mas qa optimae illigi
qz q sno lumin gloria sit intrū connatū D.Th. x.a Coin Snim
n ico cō prialis illius Item optime illigit q̄ prius supernae
p. dū sit ea intrū connale spici illigi sdlz, & n ca prialis.
eq solit. etc.

Finis 3.a Sectionis.

Sectio 4.a

De causa finali sive de consideranda.

Dub. 1.um

Quot, et quotuplex sit finis.

Finis bene definitur: Id cujus gratia aliquid fit id est cujus gratia causa et amore aliquid agens operatur. ex qua definitione colligitur divisio qua datur et finis et medium. medium in amatur propter aliud et finis propter se, ut quis deambulat propter sanitatem conservandam, sanitas est finis qui amatur propter se et deambulatio est medium, quod amatur propter aliud nimirum propter sanitatem.

Multipliciter definitur finis. 1.o in finem proximum et ultimum

2 Finis proximus est ille qui immediate intenditur ut sanitas quae immediate intenditur ab aegroto. Ultimus est ille in quem ordinantur priores ut studium in quo sanitas ordinatur. Hic ille qui ordinatur ad aliquem finem non est finis. sed medium ~~sub ea ratione qua ordinatur ad illum~~ ratione 2a dicitur minus: id quod ordinatur ad aliquem finem non est finis sed medium sub ea ratione qua ordinatur ad illum, sed sub alia ratione qua ad illum non ordinatur nec minus nam finis proximus est duplex bonum alterum honesti et delectabilis et sub tali est finis intentus propter se: alterum utilis ad aliquid obtinendum et sub tali ratione intenditur propter illud est et medium sicut esse in sanitate quae est bonum honestum et delectabile aegroto sic etiam bonum finis, licet illius et propter eam intenditur pharmacum. Omnis sit bonum utilis ad studium ad illud ordinatur ipsa sanitas ut medium.

3 Dividitur 2.o finis in finem operis et in finem operantis. finis operis est ille in quem ratione sua

Sectio 4.a

De causa finali simpliciter considerata.

Dub. 1um.

Quot, et quotuplex sit finis.

Finis solet definiri: Id cuius gratia aliquid fit id est cuius gratia causa et amore alicuius agens operatur ex qua definitione colligitur divisio quae datur in finem et medium. medium enim amatur propter aliud, et finis propter se, ut qui deambulat propter sanitatem consequendam, sanitas est finis qui amatur propter se et deambulatio est medium, quod amatur propter aliud nimirum propter sanitatem.

Multipliciter dividitur finis. Primo in finem proximum, et ultimum

2 Finis proximus est ille qui in medio intenditur ut sanitas quae primo intenditur ab aegroto: ultimus est ille in quem ordinatur proximus ut studium in quod sanitas ordinatur. Dices illud quod ordinatur ad aliquem finem non est finis, sed medium ~~sub eadem ratione qua ordinatur ad illum~~ [illegible] ut dicitur mox: id quod ordinatur ad aliquem finem non est finis sed medium sub ea ratione qua ordinatur ad illum, sed sub alia ratione qua ad illum non ordinatur nec [illegible] nam finis proximus est duplex unus alter honestus et delectabilis et sub hac ratione est finis intenditur propter se: altera utilis ad aliquid obtinendum et sub hac ratione intenditur quia illud est medium: patet hoc in sanitate quae est finis honestus et delectabilis aegroto sicut est unus finis sive illius et propter eam intendit pharmacum: cum sit utilis ad studium ad illud ordinatur ipsa sanitas ut medium.

3 Dividitur 2° finis in finem operis et intentionem operantis: finis operis est ille in quem sua natura

528 ordinatur ad navis, ad navigandum finis operantis est ille qui
operans sibi præscribit ut si quis navem construat ad prælian-
dum. Dividitur 3º in ultimum et partialem. ultimus qui et dicitur ultimus est ille
qui obtentus ita satiat quietat ita ut nihil amplius desideret
et hic est ipse Deus: finis partialis seu non ultimus est ille qui obten-
tus non satiat non quietat et si aliquando quiescat illum potest ord-
inare ad alium finem potest enim hic sanitatem qui adepta potest ag-
er illam ordinare ad alios fines ita ut in illis non quiescat. Hac
de causa Philosophi Arist. nam ratione finis ultimus seu simpliciter ultimus est ille
ad quem omnia referuntur ipse autem ad aliud non refertur: finis vero par-
tialis est ille qui ad aliud finem potest referri.

Dividitur 4º finis in finem cujus et in finem cui. finis cu-
4 jus est ille quod ipse amatur ut sanitas divitiæ
etc. finis cui est ille cui aliquod bonum procuratur ut ægrotus cui
medicus sanitatem procurat. Inquiritur hic utrum prædicti duo fines
habeant unam rationem finis. Resp. affirmative ratio est quia tam finis cu-
jus quam finis cui sunt moventes voluntatem ad operandum ut patet
in ægroto qui pharmacum sumit propter sanitatem sibi acquiren-
dam non enim amat solum sanitatem sed etiam se ipsum cui illam procurat
quod etc.

Dices 1º: finis cujus: finis cujus est ille in quo sis-
5 tit intentio operantis sed talis non sistit in fine cu-
jus sed in illo fine cui: ergo finis cujus non habet unam rationem finis. Neg.
maj. finis est ille in quo sistit intentio operantis vel tanquam
in aliquo assequendo vel tanquam in aliquo quasi dilecto. Conc. sed tanquam
in aliquo quasi dilecto neg. maj. unde intentio operantis sistit
in fine cujus tanquam in aliquo assequendo et ulterius tendat
ad finem cui tanquam ad aliquid quasi dilectum. in utroque tamen sistit
adequate intentio operantis.

6 Instabis: finis cujus amatur propter finem cui: ergo non

i finis sed medium medium enim e illud quod amatur propter aliud et mag.
amicus quia finis cujus non amatur propter finem cui tanquam propter aliud
a se quaerendum sed amatur propter suam bonitatem et meritam et tamen
sit dicens fini cui. et enim finis cujus esset medium, et non finis cui
deberet amari propter aliud a se quaerendum in quo consistit ratio me-
dii, et non propter se ipsum. et dicitur finem cujus non amari propter finem cui,
sed amatur fini cui tanquam alicui quod diligat.

Dico 2.º: quod finem cui finis e ille cujus gratia
7 aliquid fit et qui nihil est fit gratia finis cui sed gratia
finis cujus: aegrotus enim sumit medicamentum gratia sanitatis
consequendae: et finis cui non est verum finis. Respondeo enim quia
sumit medicamentum ad sanitatem consequendam gratia sui illud su-
mit ipsius propter se ipsum operatur non enim intendit sanitatem in
abstracto sed in concreto, in quo ipse aegrotus devolvitur tanquam
unius finis qui movet ad appetitum remedii.

Inquires hic 3.º an si duo fines sunt totales an
8 partiales? ratio esse partiales et integrare un-
um finem adaequatum. Probo quia finis adaequatus e ille quo adaequate
movet voluntatem propter suam bonitatem sed hoc non praestat finis cujus,
et finis cui: sed dicit bonitatem divisim. nam bonum partis e al-
terius bonum: ergo ratio finis adaequata constat ex utroque: unde intuitu
operantis in utrumque finem tendit adaequate et in simplici inad-
aequate.

Inquires 3.º: an isti duo fines aequaliter amentur an unus
9 plus alio? ratio plus amari finem cui quam finem
cujus. Probo quia hic valet quod propter unum quodque tale et illud
magis: sed finis cujus amatur propter finem cui: ergo magis amatur finis cui
aegrotus enim plus se amat quam sanitatem: dum quidem e quod finis
cujus magis desideratur quam finis cui hic non dum non consideratur
modo ratio ille. Tamen dico non sed est quia finis cujus e aliquid

525 creum ut sanitas, diuitiæ, studium etc. sed ex quo est aliquid increatum.

43 Dices 1o. ergo magis bar. operum dentiori quod ad finem increatum: quando enim spei amamus Deum nobis plus amamus ipsum Deum quam nos aliquando tamen ais erit inordinatus et uitiosus si quid ergo illud plus amare creatum quam Deus: atqui Deus in isto casu est finis cujus, et nos sumus finis cui: sed quis amat finem cujus quando est increatus quam finem cui. Resp. neg. maj. plus amamus ipsum Deum quam nos appretiatiue sed intensiue neg. maj.

44 Ut dictum est, procipias ad amorem appretiatiuum consistere in eo quod Ds anteponat creaturæ ita ut sit relinquendus Deus et creatura potius relinquatur creatura quam Deus amorem uero intensiuum consistere in eo quod obiectum feruentius seu tenerius diligat. Unde quando praecipimus Deum amari ante omnia solum praecipimus illum ita amare appretiatiue id est ita debemus esse dispositi ut si offerat occasio perdendi omnia et Deum potius debemus eligere perdere omnia quam Deum non ita uero praecipimus illum amare intensiue seu dicimus quis minus quam creaturam nam parentes feruentius et tenerius diligunt saepe filios quam Deum, item amici amicos quam peccatum committant.

42 Ex quo quod enim spei non est uitiosum quia licet peccatum nos quis amamus intensiue quam Deum, non quia nos amamus appretiatiue quam Deum sic ais attritionis quia quis dolet de peccatum propter pœnas inferni non est uitiosus quia licet quis debeant pœnam inferni intensiue quam peccatum non tamen debemus appretiatiue. et ratio hujus est quia ut ais sit simpliciter bonus non oportet quod sit obiectum nobilissimum quod potest esse aut quod illud summe amet sed sufficit quod amet obiectum bonum et quoniam illud non ategend

alteri meliori: ergo aliquis spei certam bonum, et illud ... extinxit, quando cum erit ... quia ... ad ... amat amorem Dei ... gratia.

43 Dices 2° quando quis intendit aliquod bonum alteri libere ... amare quis bonum intendit ... finis ... quando illud ... finis ... non ... amatur ... intensiue. Resp. neg. ... amore intensiue ... amor tendens ... timor beneuolentia, amor ... tendens ... amor concupiscentia amor ... beneuolentia ... intenderetur ... fine ... cum ... amor concupiscentia ... illud, et ... unum ... illud ...

Dubium 2um

44 Utrum sit uera causa efficiens?

1a ... finis est uera causa ... magister ... Rub. Vall. Amic. et alii ... Lut. ... 62 ... illa est uera causa a qua effectus dependet a priori per influxum ... ita ... quando fiunt ... in ... efficiens ... Spiritum ... et ... finis mouet ad ... electionem, et meliorem electionem ad ipsum ... in ord: ergo est uera causa.

45 Oppositum tenet Aug. et Hurt. ... prius ... influxum. ... finis non est prius ... illi ... finis non est prius in executione ... in executione priora sunt media, quando finis non est prius in intentione ... finis ... in ... illa in ... actuum ...

527 antiu' ad ordinem executionis.

46 Arg. 2° quia cã requirit distinctionem, sed finis intentus n distinguitur á se ipso in executione: ergo n ê vera cã. Ad hoc (resp.) n quia cã sui ipsius n ê vera cã amoris ipsius finis et electionis mediorum, neque ga sdt diximus finem ee ueram causam illorum effectuum qui inde dependent á priori ageñ et ita de sdt amor ipsius finis, et reliqui aius.

47 Ant. sanitas in ee objectiuo caũ sui amorem sed sic ê vera cã sanitas in ee reali: ergo sanitas in ee objectiuo ê cã sui ipsius in ee reali quod in ê cã cã ê cã causa, et nondo causam qua sanitas in ee objectiuo dicit ora requisita ut sic ê uera cã amoris ad quem allicit et á quo dependet agens n uero ut sit cã sui ipsius ad qua dum ê illud sdt ee et reqd agendo dicens in hijs uero in fruitione intuitu in sui amorem et amor influit physice in ipsum finem sed intentus, ipius realr applicand media et physice influunt in finem.

48 2a Resp. finis ê cã realis n ergo et reale opponitur enti intentionali, sed ergo ut reale opponitur enti ficto et consistit. Ita Card. Ar. et antiquiores Conimbr. oes. pp. Prob. ga illa ê cã realis á qua effectus qui et realr dependet sed effectus et realr dependent á fine ut patet in pharmaco, quod ita sumitur ad agrotos propter sanitatem et alr nullo modo sumeretur: ergo etc. Adde in finem n ê causam physicam á quo physice et realr agreditur aio namque physice sapere necessitat n sit absque illo agredi aio. Vnd Doctor Deus ê uera cã realis intentionalis in ipsum bonus intentatis extrinsecus mouet tam ad suiam- orem quam ad electionem mediorum.

49 Obijcit 1°. ergo D. Vaicd. finis nec fit ê ens reale nec fit extrinsecus imo illius exia ge aliquis se Ens ad quam realitatem, sed quod n ê ens reale n pt esse realr: ergo etc. Resp. nam finis nec fit ê ens reale physicam nec fit extrinsecus physice sed intentionale neque minus ga finis n ê cã realis physica sed realis intentionalis

Vnd qndo ca lt n sit ens late physca aut physca n extat extra ri intuali, et obiectiue, qd sufficit ut sit vera ca intentionalis.

20 Insti: mens operandi sequitur munus eundi, sed finis n dicit esse late: ergo n dicit munus operandi late. Resp: dq min: finis n dicit esse late physicum cdo intentionale neg min, et dist. dq consequentiam: ergo nec munus operandi late physicae cdo late intentionale neg. Vnde quamuis finis n dicat munus operandi physicum et latem qa dicit munus cdo dicit physicalem influxum sufficit dare vnica late existente: dicit tamen munus operandi intentionalem, et latem qa dicit cdo dicit et alicientiam et motionem qe pt dari in ca cdo sola existit intentionali et obiectiue.

21 Obijcies 2o effectus n pt dicere latem dependentiam a fine, sed ex n pt dicere ad illum relationem latem, qr sequitur latem dependentiam: ergo finis n e ca latis. Resp neg. ant, qa assumptio pharmaci, et sic de alijs essentialibus finibus, late dependet a sanitate qam agrotus intendit et quamuis ibi n dicit relationes latis parum obstat, cum hanc non sequantur, sed ad latem dependentiam ut pt qa bonitas dependentiae obiectiua latis n existente imo et possibili qam ad illud dicat relationem latem haec indiget extrema latia et latis existentia. Vnde tamen e, qr relatio latis sequitur latem dependentiam effectus, sed tamen e qd sequitur influxum cae. ad dicendum relationem latem ad utrumque.

22 Obijcies 3o n minus dependet agens ab obiecto quam effectus a fine, sed obiectum n extrinsece n e ca latis: ergo neque tertius erit finis. Resp dq. maior quam effectus a fine in ratione pure terminatiuis cdo. in ratione mouentis, et alicientis neg. maior; unde dupliciter pt considerari obiectum scilicet agens 1o in ratione pure terminatiuis 2o in ratione primi complentis potentiam et determinantis et comparationis. 1o modo n e obiectum ca agens cdo n sit principium in illud physica aut intentionalis influens, sed influit finis qr intuatur aliud ut terminum ad quem effectus. 2o